

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5CoCsp/44/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8820202707
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 01. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:8820202707.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Karola Krochtu a JUDr. Andreja Radomského v právnej veci žalobcu: R. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX Q. XXX, zast.: JUDr. Igor Šafranko, Advokátska kancelária, Sovietskych hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: BENCONT COLLECTION, a.s., Vajnorská 100/A, 831 04 Bratislava, IČO: 47 967 692, zast.: Advokátska kancelária JUDr. Lukáš Mojsej s.r.o., Žižkova 2073/19, 040 01 Košice v konaní o určenie, že úver je bezúročný a bez poplatkov, o vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 1310,- eur s prísl. a o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou, č.k. 10Csp/131/2020-79 zo dňa 24.3.2022, takto

rozhodol:

- I. Potvrdzuje rozsudok v napadnutej časti t.j. okrem výroku I. a III..
- II. Žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému v plnom rozsahu s tým, že o ich výške rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie

- I. určil, že úver zo Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 28.7.2006 je bezúročný a bez poplatkov,
- II. žalovanej uložil povinnosť vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 1310 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne z tejto sumy od 23.10.2010 do zaplatenia, to všetko do 3 dní od nadobudnutia právoplatnosti tohto rozsudku,
- III. určil, že zmluvná podmienka uvedená v zmluve o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 28.7.2006 v Obchodných podmienkach, v článku 4 „Splácanie úveru, započítavanie pohľadávok a zabezpečenie“ - bod. 4.6 v znení: „Platby od Klienta sa voči pohľadávke PB započítavajú bez ohľadu na to, na ake' záväzky bola platba poukázaná v nasledujúcom poradí: (1) na poplatky podľa Sadzobníka (2) úrok z omeškania (3) úrok z úveru (4) splátka istiny úveru.“, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou,
- IV. vyslovil, že žalobca má voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. O výške tohto nároku rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Právne odôvodnil súd prvej inštancie svoje rozhodnutie podľa ust. § 52 ods. 1, 2, § 53 ods. 1 až 3, § 451 ods. 1 a 2, § 456 a §657 Občianskeho zákonníka, podľa § 1 ods. 1, § 3 ods. 1, 2, § 4 ods. 2 a 3 Zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch, o zmene a doplnení niektorých zákonov. Výrok o trovách konania podľa ust. § 255 ods. 1, § 257 a § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej CSP).

3. Konštatoval, že právny predchodca žalovanej, a to T. banka, a.s. na základe zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX uzavretej dňa 28.7.2006 poskytla žalobcovi spotrebiteľský úver v sume 3000 Sk (správne 30.000 Sk). Po postupnom rade postupovania pohľadávky pôvodného veriteľa T. banky až na žalovanú BENCONT COLLECTION, a.s. je zrejmé, že žalobca celý tento úver splatil už žalovanej BENCONT COLLECTION, a.s.. Konkrétne žalobca úver splatil tak, že na poskytnutý úver v sume 30.000 Sk (t.j. 995,82 eur) vrátil spolu 2711,99 eur. A to v prospech pôvodného veriteľa T. banky sumu 1401,99 eur, za obdobie od 28.7.2006 do 28.4.2010 a v prospech žalovanej za obdobie od 8/2014 do 5/2020 sumu 1310 eur. Žalovanej splatil dlh formou zrážok zo mzdy na základe dohody o zrážkach zo mzdy, ktorú žalovaná predložila jeho zamestnávateľovi N. L., s.r.o., so sídlom v Q..

4. Nepochybne zmluva uzavretá medzi stranami sporu je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa, pričom tento výklad je v súlade aj s komunitárnou úpravou ochrany spotrebiteľa v zmysle smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Pri závere o tom, že spornú zmluvu je potrebné považovať za spotrebiteľskú zmluvu, je potrebné na ňu aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka.

5. V prvom rade súd prvej inštancie konštatoval, že základný dôvod pre vyhlásenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru je predovšetkým v absencii údajov o úroku a poplatkoch v samom znení úverovej zmluvy. Úverová zmluva je dá sa povedať veľmi stručná, obsahuje síce údaj o RPMN, ale neobsahuje údaj o úroku. Samotný tento fakt pre absenciu údajov o úroku podľa §4 ods. 2 písm. h) ZoSÚ spôsobuje podľa §4 ods. 3, veta in fine ZoSÚ bezúročnosť a bezpoplatkovosť tohto úveru.

6. Neprijateľnou podmienkou je aj to, že toto úrokové dojednanie nie je priamo v znení úverovej zmluvy, ale nachádza sa až v bode 3.1 Obchodných podmienok T. banky. V obchodných podmienkach je úrokové dojednanie dohodnuté iba odkazom na nejaké oznámenie, ktoré malo byť dlžníkovi-žalobcovi doručené. Fakticky tak nejde o dohodnutý úrok, ale právnym predchodcom žalovanej T. bankou si jednostranne počas trvania zmluvy určovaný, resp. spotrebiteľovi priamo diktovaný úrok. Teda v priebehu zmluvného vzťahu si právny predchodca žalovanej ako dodávateľ finančnej služby jednostranne vymienil právo sám si určovať odmenu za požičané peniaze. Dohoda o takomto nerovnovážnom postavení dodávateľa finančnej služby a spotrebiteľa, tak jednoznačne nemôže pred súdom obstáť ako platná. Takéto zmluvné dojednanie rozhodne nespĺňa podmienky dohody o variabilnej úrokovej sadzbe predpokladané § 4 ods. 2, písm. h) ZoSÚ.

7. Súd prvej inštancie za neprijateľnú podmienku považoval aj samotnú veľkosť písma celej úverovej zmluvy ako aj obchodných podmienok, ktoré je prakticky nečitateľné aj s pomôckami na čítanie.

8. K vyhláseniu bezpoplatkovosti a bezúročnosti sa súd prvej inštancie stotožnil s právnou argumentáciou žalobcu o nesprávnom výpočte RPMN, kedy v zmluve je uvedené RPMN vo výške 26,61 %, ale podľa kalkulačky zverejnenej na stránke Ministerstva financií Slovenskej republiky je správnu úroveň RPMN v zmysle tejto zmluvy 27,49 %. Námietku žalovanej, že dojednanie RPMN v zmluve je nižšie než reálne RPMN, vypočítané z parametrov zmluvy a preto táto skutočnosť má byť práve v prospech spotrebiteľa, súd považuje priam za úsmevný, nakoľko presný opak je pravdou. Reálne RPMN malo byť o takmer 1 % vyššie než bolo uvedené v úverovej zmluve, teda bolo v neprospech spotrebiteľa a spotrebiteľ v prípade skutočného uvedenia RPMN by mal možnosť sa rozhodovať o tom do akej miery je tento úver pre neho výhodný, resp. nevýhodný. V tejto súvislosti sa súd prvej inštancie stotožnil s rozhodovacou praxou napr. uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 20CoCsp/54/2020 zo dňa 23.3.2021.

9. Rovnako bezúročnosť a bezpoplatkovosť súd prvej inštancie vnímal aj pri zmluvnej podmienke týkajúcej sa započítania pohľadávky podľa vôle veriteľa, ktorej určenie neprijateľnosti žalobca navrhoval samostatným petitom žaloby. Tu sa súd prvej inštancie stotožnil s právnou argumentáciou žalobcu, že započítavanie v prvom rade na príslušenstvo istiny a až na konci na istinu je jednoznačne v rozpore so spotrebiteľským právom, pretože nastoľuje jednoznačnú nerovnováhu práv a povinností spotrebiteľa voči dodávateľovi finančnej služby v neprospech spotrebiteľa.

10. Za neprijateľnú podmienku považoval aj dohodu o zrážkach zo mzdy, ktorú obsahujú Obchodné podmienky pre úver, ktorú žalovaná bez ďalšieho využila. Na základe uplatnenia dohody o zrážkach zo mzdy žalobcovi bolo zrazené zo mzdy v prospech žalovanej bez toho, aby mal možnosť akýmkoľvek

spôsobom toto ovplyvniť. Žalovaná tak dostala právo disponovať s majetkom žalobcu, s jeho výplatom, bez akejkolvek kontroly súdu a zrazila si aj nároky, ktoré vyplývajú z neprijateľných podmienok.

11. K námietke premlčania uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia vznesenej žalovanou súd prvej inštancie poukázal na najnovšiu judikatúru súdov SR, ktoré za tento moment určujú oboznámenie sa spotrebiteľa s tým, že má takéto práva na vydanie bezdôvodného obohatenia, najmä pri porade s právnym zástupcom (porovnaj napr. Uznesenie NS SR, sp. zn. 7Cdo 79/2021 zo dňa 31.1.2022, Uznesenie NS SR, sp. zn. 5Cdo 29/2021 zo dňa 28.9.2021, Rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 20CoCsp 40/2020 zo dňa 29.6.2021, atď.). Tu sa súd prvej inštancie stotožnil s pôvodne podanou žalobou, kde bolo argumentované, že momentom začatia plynutia premlčacej doby bola porada žalobcu so Združením na ochranu občana spotrebiteľa HOOS dňa 6.10.2020. Na tejto porade bol žalobca týmto občianskym združením informovaný, že má nárok na uplatnenie si súdnou cestou nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia voči žalovanej, aj s vyčíslením tohto nároku. Žalobca dátum tejto porady predložil zápisom z tejto porady zo dňa 6.10.2020. Žaloba bola podaná dňa 22.10.2020, teda počas plynutia premlčacej doby, ktorá v deň podania žaloby neuplynula.

12. Následne súd prvej inštancie konštatoval, že suma bezdôvodného obohatenia bola žalobcom riadne preukázaná výpismi z jeho účtu, kde bolo jasne preukázané, že úver o žalovanú sumu 1310,- eur preplatil. Fakticky žalovaný toto ani nerozporoval vo svojich vyjadreniach. Hmotnoprávne predpoklady pre vydanie bezdôvodného obohatenia sú de facto prejednané vo výroku I. tohto rozsudku, čiže určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Súd prvej inštancie vec tak hodnotí, že žalobca má nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa §451 ods. 2. Žalovaná je povinná žalobcovi vydať majetkový prospech získaný plnením z neplatného právneho úkonu. A to v tej časti neplatnosti Zmluvy o úvere - dojednaniach o úroku a poplatkoch, ktoré súd vo výroku I. určil za neplatné z dôvodu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úverovej zmluvy.

13. Súd prvej inštancie nevidel dôvod nevyhovieť žalobnému návrhu aj v časti o určení jednej zmluvnej podmienky v Obchodných podmienkach v článku 4, bode 4.6 za neprijateľnú. V tomto bode obchodných podmienok T. banky išlo konkrétne o započítavanie splátok dlžníka prioritne na príslušenstvo istiny a až v poslednom štvrtom rade na samotnú istinu bez toho, aby takéto formulárové znenie návrhu zmluvy predloženého dodávateľom finančnej služby mal žalobca ako dlžník akokoľvek možnosť ovplyvniť alebo zmeniť, pričom takéto zmluvné dojednanie je jednoznačne v rozpore so spotrebiteľským právom, kedy výrazne stavia spotrebiteľa do nevýhodnejšieho postavenia oproti dodávateľovi. V tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2Co/60/2019 zo dňa 26.8.2019 a 19Co/25/2019 zo dňa 27.8.2019 a ďalšie.

14. Čo do výroku o trovách konania súd prvej inštancie uviedol, že žalobca bol v konaní plne úspešný pri všetkých troch výrokoch, ktoré žalobca navrhol po rozšírení žaloby, ale súd prvej inštancie nevidel dôvod rozhodovať o priznaní stopercentného rozsahu náhrady trov konania pre každý čiastkový výrok, pretože žalobe vyhovel un block. Preto mu priznal nárok voči neúspešnému žalovanému na náhradu trov v rozsahu 100%. Výška týchto trov bude vyčíslená podľa §262 ods. 2 CSP samostatným uznesením vydaná vyšším súdnym úradníkom. Pre úplnosť súd prvej inštancie uviedol, že nezhliadol žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa podľa §257 CSP, pre ktoré by mal plne úspešnému žalobcovi trovy konania nepriznať prípadne ich znížiť.

15. Proti tomuto rozsudku včas podala odvolanie žalovaná, a to len čo do výroku II. a IV., ktorým súd prvej inštancie výrokom II. uložil žalovanému vydať bezdôvodné obohatenie vo výške 1310,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne z tejto sumy a výrokom IV. žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Právne odôvodnila žalovaná svoje odvolanie podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/ a h/ CSP. Poukázala na to, že rozhodnutia súdov, na ktoré súd prvej inštancie odkazuje v rámci svojich rozhodnutí jednoznačne deklarovali od akého okamihu sa má počítat subjektívna premlčacia doba. Aplikujúc na daný spor, ak žalovaný pripustil, že určujúcim bodom je porada žalobcu s jeho právnym predchodcom, tak je možné priznať bezdôvodné obohatenie len dva roky späť od tejto porady a nie šesť rokov späť, nakoľko uvedené by bolo v rozpore so zákonom. Subjektívna premlčacia doba sa má v danom prípade počítat od 6.10.2018, a teda splátky uhradené žalobcom od toho okamihu by mali predstavovať bezdôvodné obohatenie. Nemožno hodnotiť bezdôvodné obohatenie ako celok, ale je potrebné prihliadať na to, že ak by žalovaný pripustil vznik bezdôvodného obohatenia, čo však žalovaný popiera, tak je potrebné vziať ohľad na to, že k bezdôvodnému obohateniu došlo postupne

jednotlivými splátkami a nie jednorázovo. Žalobca má preto nárok na splátky vykonané dva roky spätne od porady s jeho právnym zástupcom. V opačnom prípade ak by mal žalobca nárok na všetky splátky vykonané šesť rokov od porady, takýto postup je v zjavnom rozpore so zákonom a zasahuje nielen do hmotnoprávných, ale aj ústavných práv žalovaného ako veriteľa. Je pravdou, že žaloba bola podaná včas, avšak neopomenuteľnou skutočnosťou ostáva výška bezdôvodného obohatenia. Nemožno priznať všetky splátky uskutočnené žalobcom pred uskutočnením porady s jeho právnym zástupcom, ale len splátky vykonané žalobcom dva roky spätne od tejto porady. V tomto spore je nesprávnym postupom a právnym posúdením bezdôvodného obohatenia ako celku, teda prijatie záveru o tom, že v danom spore vzniklo bezdôvodné obohatenie v jednom okamihu a ako celok je nesprávne. V danom prípade je potrebné zohľadniť, že k bezdôvodnému obohateniu došlo postupne, a preto je potrebné túto skutočnosť pri určení výšky bezdôvodného obohatenia aj zohľadniť. Iná skutočnosť je včasné podanie žaloby a iná skutočnosť je určenie výšky bezdôvodného obohatenia s poukazom na skutkové okolnosti. Žalovaná by aj pripustila, že žaloba bola podaná včas, ale nepripúšťa a nesúhlasí s určením výšky bezdôvodného obohatenia, nakoľko toto je v rozpore so zákonom. Takýmto postupom by sa potom mohli spotrebiteľia domáhať po porade s ich právnym i zástupcami plnenia aj za obdobie desať a viac rokov, čo rozhodne nie je v súlade so zákonom. Poukazujúc na uvedené je výrok II. napadnutého rozhodnutia z právneho hľadiska nesprávny a žalobca nemá nárok na bezdôvodné obohatenie vo výške 1310,- eur, ale v nižšej sume, a to v sume splátok od 6.10.2018 do 6.10.2020, ktorá suma nekorešponduje s priznanou sumou bezdôvodného obohatenia. Nakoľko výrok IV. napadnutého rozhodnutia o náhrade trov konania je závislý od napadnutého výroku II. napadnutého rozhodnutia, žalovaná podala odvolanie aj voči výroku IV. Žiadala rozsudok čo do výroku II. a IV. podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b/ CSP zrušiť a vec podľa ust. § 391 ods. 1 CSP vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

16. K odvolaniu žalovanej sa vyjadril žalobca. Vznesenú námietku premlčania považoval za nenáležitú. Žalovaná v odvolaní presne nešpecifikovala v akom rozsahu je podľa jej názoru nárok dôvodný, resp. nedôvodný. Argumentácia žalovanej je preto neurčitá, pretože na jednej strane uznáva, že nárok je dôvodný, avšak má byť nedôvodný iba z časti. Žalobca poukázal na skutočnosť, že žalovaná navyše nesprávne počíta počiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby, a to je dvojročným spiatočným plynutím. Uvedené konštatovanie považuje žalobca za nesprávne a nesúladné s ust. § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pretože použijúc jazykový výklad predmetného ustanovenia je vylúčené, aby dvojročná lehota plynula spätne a navyše ani nie od relevantného okamihu. Citoval ust. § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka s tým, že z tvrdenia žalovanej vyplýva priam absurdný záver contra legen a to, že právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Žalovaná uvádza, že pre plynutie subjektívnej premlčacej doby je relevantný deň 6.10.2020. Ak by bol žalobca vedel, že su mu vykonávané zrážky zo mzdy z bezúročného a bezpoplatkového úveru, určite by to namietal už skôr. Považuje taktiež za logicky neudržateľné, aby si uvedomujúci, že mu uplynula lehota na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia podal na súd vopred neúspešnú žalobu. Samotné okolnosti a obdobie, kedy si uplatnil žalobou právo na vydanie bezdôvodného obohatenia nasvedčujú uvedeným skutočnostiam. Zároveň poukázal na judikatúru vydanú Ústavným súdom SR, Najvyšším súdom SR a Súdny dvorom EÚ a aplikáciu výkladu rozsudkov Súdneho dvora EÚ. Poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2CoCsp/31/2021 zo dňa 19.1.2022, sp. zn. 5CoCsp/5/2021 zo dňa 30.11.2021, sp. zn. 7Co/18/2021 zo dňa 13.12.2021 a ďalšie. S poukazom na uvedené argumenty navrhol rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch II. a IV. ako vecne správny potvrdiť. Zároveň si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

17. K vyjadrenie žalobcu sa vyjadrila žalovaná. V celom rozsahu zotrvala na podanom odvolaní, nakoľko súd prvej inštancie sa nesprávne vysporiadal s otázkou plynutia premlčacej doby a nesprávne aplikoval premlčaciu dobu na predmetný spor. Premlčanie spojené s plynutím času, ako právne významnej skutočnosti. Premlčanie je jedným z právnych následkov márneho uplynutia doby. Právna úpravu premlčania podľa Občianskeho zákonníka má kogentnú povahu. To znamená, že účastníci občianskoprávných vzťahov nemôžu tieto ustanovenia zmluvou zmeniť. Podstata premlčania spočíva v tom, že ak sa určité právo po zákonom stanovenú dobu nevykonáva alebo sa v priebehu premlčacej doby neuplatní na súde, či už u príslušného orgánu nemôže už byť po uplynutí veriteľovi priznané. Premlčanie plní v súkromnom práve tri základné funkcie a to stimuluje veriteľa, aby svoje nároky uplatnil včas, predchádza dôkaznej núdzi a prispieva k právnej istote. Ustanovenie § 107 Občianskeho zákonníka ustanovuje kombinované premlčacie doby, a to subjektívnu, ktorá je dvojročná a objektívnu, ktorú nemožno prekročiť, hoci by ešte boli podmienky pre uplynutie subjektívnej premlčacej doby a ktorej

dĺžka je určená rozdielne podľa charakteru získania bezdôvodného obohatenia. Žalobca poukazuje na rôzne rozhodnutia súdov, ktoré definujú od ktorého momentu plynie subjektívna lehota. Avšak tieto nemožno vykladať v tom zmysle, že veriteľ si môže svoje nároky uplatňovať v rozmedzí niekoľkých rokov, či bez ohraničenia rokov ako to prezentuje žalobca. Ak by totiž veriteľ aj po uplynutí napr. desiatich rokov mohol požadovať svoj nárok spred desiatich rokov, takýto výklad by bol popretím celej právnej úpravy a vôbec funkcie a účelu premlčania nakoľko by vôbec nemusela byť upravená premlčacia doba. Žalovaná nesúhlasila s argumentáciou žalobcu a zotrvala v celom rozsahu na svojom odvolaní nakoľko súd prvej inštancie dospel k nesprávnemu právnemu záveru, na základe ktorého vydal nesprávne rozhodnutie vo veci. Žalovaná žiadala, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie vo výrokoch II. a IV. zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové konanie a rozhodnutie a žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania.

18. Vyjadrenie žalovanej k vyjadreniu žalobcu bolo doručené žalobcovi prostredníctvom jeho právneho zástupcu. Ďalšie vyjadrenia do spisu predložené neboli.

19. Odvolací súd na základe podaného odvolania preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ust. § 379 na nasl. CSP v napadnutej časti, t.j. okrem výroku I. a III. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 385 CSP a contrario s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 11.1.2023 a zistil, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné.

20. Odvolací súd zároveň poznamenáva, že vo výroku I. a III. o určení, že úver zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 28.7.2006 je bezúročný a bezpoplatkov a určení, že zmluvná podmienka uvedená v zmluve o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 28.7.2006 v Obchodných podmienkach, v článku 4 „Splácanie úveru, započítavanie pohľadávok a zabezpečenie“ - bod. 4.6 v znení: „Platby od Klienta sa voči pohľadávke PB započítavajú bez ohľadu na to, na aké záväzky bola platba poukázaná v nasledujúcom poradí: (1) na poplatky podľa Sadzobníka (2) úrok z omeškania (3) úrok z úveru (4) splátka istiny úveru.“, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, odvolanie podané nebolo. Preto v tejto časti rozsudok nadobudol právoplatnosť a odvolací súd ho nepreskúmal.

21. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

22. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil. To všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

23. V zhode so súdom prvej inštancie ani odvolací súd nemá pochybnosti o tom, že predmetný vzťah medzi žalobcom a žalovanou je vzťahom spotrebiteľským, tak ako to konštatoval súd prvej inštancie v bode 33. aj 34. odôvodnenia svojho rozsudku, pričom v odvolacom konaní ani táto skutočnosť žalovanou namietaná nebola.

24. Z výsledkov vykonaného dokazovania vyplýva, že právny predchodca žalovanej, a to T. banka, a.s. na základe zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX uzavretej dňa 28.7.2006 poskytla žalobcovi spotrebiteľský úver v sume 30.000 Sk (t.j. 995,82 Eur). Po postupnom rade postupovania pohľadávky pôvodného veriteľa T. banky až na žalovanú BENCONT COLLECTION, a.s. je zrejmé, že žalobca celý tento úver splatil už žalovanej BENCONT COLLECTION, a.s.. Konkrétne žalobca úver splatil tak, že na poskytnutý úver v sume 30.000 Sk (t.j. 995,82 eur) vrátil spolu 2711,99 eur. A to v prospech pôvodného veriteľa T. banky sumu 1401,99 eur, za obdobie od 28.7.2006 do 28.4.2010 a v prospech žalovanej za obdobie od 8/2014 do 5/2020 sumu 1310.- eur. Žalovanej splatil dlh formou zrážok zo mzdy na základe dohody o zrážkach zo mzdy, ktorú žalovaná predložila jeho zamestnávateľovi N. L., s.r.o., so sídlom v Q..

25. Súd prvej inštancie zároveň konštatoval bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, ktorého základným dôvodom je predovšetkým absencia údajov o úroku a poplatkoch v samom znení úverovej zmluvy. Odvolací súd zároveň pripomína, že čo do určenia, že úver zo zmluvy č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 28.7.2006 je bezúročný a bezpoplatkov, rozsudok súdu prvej inštancie v bode I. nadobudol právoplatnosť, preto odvolací súd z tejto skutočnosti vychádzal.

26. Medzi stranami teda nebolo sporné a súd prvej inštancie nemal dôvodné pochybnosti, že žalobcovi na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere bol poskytnutý úver vo výške 995,82,- eur a vrátil spolu 2.711,99,- eur. Tak ako odvolací súd konštatoval vyššie v prospech pôvodného veriteľa 1.401,99,- eur za obdobie od 28.7.2006 do 28.4.2010 a v prospech žalovanej za obdobie od augusta 2014 do mája 2020 sumu 1.310,- eur. Žalovanej splatil dlh formou zrážok zo mzdy na základe dohody o zrážkach zo mzdy, ktorú žalovaná predložila jeho zamestnávateľovi N. L., s.r.o. so sídlom v Q.. Keďže súd prvej inštancie dospel k záveru, že úver poskytnutý žalobcovi je potrebné považovať za úver bez úrokov a bez poplatkov, žalobca tak plnil nad rámec plnenia, ktoré mu vyplýva zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a žalovaná sa prijatím plnenia nad rozsah tejto povinnosti žalobcu, t.z. plnením bez právneho dôvodu, bezdôvodne na úkor žalobcu obohatila. Právny predchodca žalobcu sa obohatil o sumu nad 995,82,- eur, teda do 1.104,99,- eur a súčasná žalovaná o sumu 1.310,- eur, ktorá bola priznaná žalobcovi ako bezdôvodné obohatenie spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne z tejto sumy od 23.10.2010 do zaplatenia výrokom II. rozsudku.

27. Žalovaná namietala premlčanie nároku. Mala za to, že je možné priznať bezdôvodné obohatenie iba 2 roky späť od času, keď sa žalobca dozvedel o bezdôvodnom obohatení. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na bod 42. v spojení so záverom Písomných pripomienok Európskej komisie vo veci C-485/19 zo dňa 07.10.2019, kde Európska komisia uviedla, že čl. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS z 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vo svetle zásady efektivity vykladať tak, že mu odporuje taká vnútroštátna úprava, v zmysle ktorej spotrebiteľ, ktorý uplatňuje svoj nárok na vrátenie plnenia bezdôvodného obohatenia vzniknutého na základe plnenia spotrebiteľa z nekalej zmluvnej podmienky má pre uplatnenie 10-ročnej objektívnej premlčacej doby povinnosť dokázať, že veriteľ úmyselne porušil práva spotrebiteľa. Rovnako odvolací súd poukazuje aj na rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/19 zo dňa 22.04.2021, v ktorom Súdny dvor uviedol, že zásada efektivity sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že na žalobu podanú spotrebiteľom o vrátenie súm neoprávnene zaplatených v rámci plnenia zmluvy o úvere na základe nekalých podmienok alebo na základe podmienok, ktoré sú v rozpore s požiadavkami smernice 2008/48/ES z 23.04.2008, sa vzťahuje trojročná premlčacia lehota, ktorá začína plynúť odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu.

28. Vyššie uvedené prijaté závery Súdneho dvora EÚ boli už premietnuté aj do rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 7Cdo/268/2021 zo dňa 28.02.2022, kde dovolací súd uviedol: „Vzhľadom na to, že podľa rozsudku Súdneho dvora EÚ C - 485/19 zásada efektivity bráni vnútroštátnej úprave objektívnej trojročnej premlčacej lehote je nevyhnutné na tento typ nárokov subsidiárne uplatňovať 10 ročnú objektívnu premlčaciu lehotu na vydanie bezdôvodného obohatenia (a to bez skúmania zavinenia). Dovolací súd súčasne poukazuje na vecne správny názor odvolacieho súdu, podľa ktorého vo vzťahu k aplikovaniu 10-ročnej alebo 3-ročnej objektívnej premlčacej doby odvolací súd poukazuje na bod 42. v spojení so záverom Písomných pripomienok Európskej komisie vo veci C-485/19 zo dňa 07.10.2019, kde Európska komisia uviedla, že 51. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS z 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vo svetle zásady efektivity vykladať tak, že mu odporuje taká vnútroštátna úprava, v zmysle ktorej spotrebiteľ, ktorý uplatňuje svoj nárok na vrátenie plnenia bezdôvodného obohatenia vzniknutého na základe plnenia spotrebiteľa z nekalej zmluvnej podmienky má pre uplatnenie 10-ročnej objektívnej premlčacej doby povinnosť dokázať, že veriteľ úmyselne porušil práva spotrebiteľa. Aplikáciou uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Cdo/238/2017 zo dňa 18.10.2018 bráni princíp prednosti rozsudku Súdneho dvora EÚ C-485/19.“ Rovnako odvolací súd poukazuje aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 7Cdo/6/2020 zo dňa 30.06.2022, z ktorého vyplýva, že medzičasom bolo občianskoprávnym kolégiom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijaté rozhodnutie č. 13 v nasledovnom znení: „Občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu SR na svojom zasadnutí dňa 22.06.2022 prijalo na uverejnenie rozhodnutie č. 13 podľa ktorého „Analogická aplikácia 10 ročnej objektívnej premlčacej doby súdmi Slovenskej republiky pri práve spotrebiteľa na vydanie bezdôvodného obohatenia (§ 107ods. 2 Občianskeho zákonníka) získaného plnením na základe spotrebiteľskej úverovej zmluvy, je právnym dôsledkom prednosti rozsudku Súdneho dvora

Európskej únie C - 485/19 zo dňa 22. apríla 2021 v právnom poriadku Slovenskej republiky. (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. februára 2022, sp. zn. 7Cdo/268/2021). Dovolací súd dodáva, že analogická aplikácia spočíva v tom, že v týchto prípadoch sa neskúma zavinenie vo forme úmyslu.“ Z uvedeného tak vyplýva, že v prípade spotrebiteľských sporov súvisiacich s bezdôvodným obohatením už nie je potrebné skúmať a preukazovať úmysel veriteľa na získaní bezdôvodného obohatenia, pretože na takéto prípady sa má aplikovať priamo 10-ročná objektívna premlčacia doba.

29. Vo vzťahu k subjektívnej premlčacej dobe odvolací súd uvádza, že aj v tomto smere postupoval súd prvej inštancie správne, keď konštatoval, že kedy sa žalobca dozvedel o vzniku bezdôvodného obohatenia, pričom správne posudzoval a vzal do úvahy aj predložené prehlásenie Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS. Napokon žalovaná v priebehu prvoinštančného a ani odvolacieho konania netvrdila a ani nepreukázala opak.

30. Z vyššie uvedeného tak vyplýva, že v predmetnom prípade súd prvej inštancie postupoval správne, a teda aj správne dospel k záveru o nepremlčaní žalobcom uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia.

31. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany sporu, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu právne irelevantnú argumentáciu žalovanej zachádzajúcu do nadbytočných podrobností, nespôsobilú už privodiť úspech odvolaniu, preto odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

32. Odvolací súd ďalej poukazuje na to, že správne výroku vo veci samej zodpovedá aj správny výrok o trovách konania.

33. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd v zmysle § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu, t.j. okrem výroku I. a III. ako vecne správny potvrdil.

34. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. a § 255 ods. 1 C.s.p., tak že úspešnému žalobcovi v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnej žalovanej v plnom rozsahu. O výške priznanej náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 C.s.p.). Odvolací súd nezistil žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa na postup podľa § 257 C.s.p..

30. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie **n i e** je prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP).